

Bylo nebylo

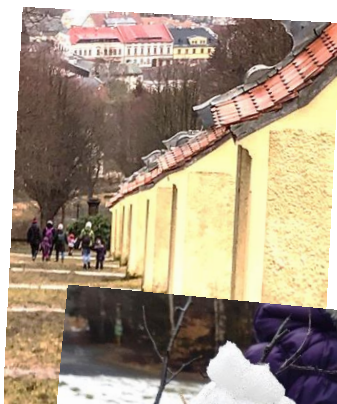
Farní pobyt na horách

Začátkem března, během jarních prázdnin, se konal farní pobyt na horách v Jiřetíně pod Jedlovou. Bylo to něco nového, napoprvé nebylo účastníků na tucty, ale prožili jsme nezapomenutelný čas. Snad tím započala tradice i do příštích zim a příštích roků.

Ubytování v klášterním penzionu bylo luxusní, společenských místností víc než dost, kaple na pár kroků. Venku to také nebylo špatné: blízké okolí nabízelo mnoho cest vedoucích do lesů a na louky, dokonce i s několika posledními fleky sněhu (které během pobytu roztály). Nedaleko penzionu jsme využili příležitost modlitby u kapliček křížové cesty a kombinací různých dopravních prostředků jsme dojeli také na jiná zajímavá místa (např. do Českého Švýcarska). K tomu všemu ještě čerstvý vzduch, smích dětí a únava po vydatném dnu, to vše nás činilo spokojenými a šťastnými.

Děkujeme všem účastníkům za společný čas a jako důkaz kvality uveřejňujeme reakci od jednoho z nich:

BILY SME NA HORÁCH,
BYLO TO VJIREJNE.
ZAZILI SME TAM SPOUSTU
DOBRODRUSVI.
VIDELI SME SPOUSTU
SNEHU A ŠLI SME NA
OBLAKOVOU HORU.
KAZDI DEN BYLAMSE
AHRI VESROLEČNÉ
MISTNOSTI. POSTAVILI
SME SNEHULAKA OBEDI
SME SPOLU.
FANY, 6 LET

Spolčo mládeže online

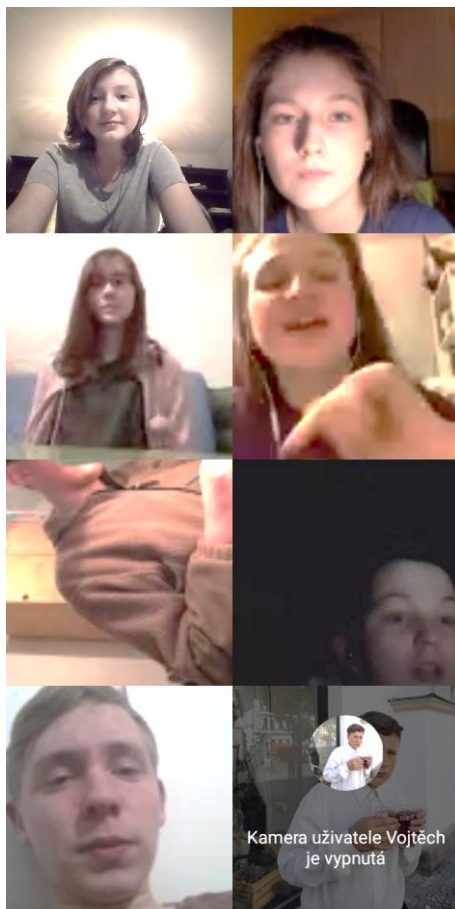
Kvůli této nelehké situaci, díky které se nemůžeme scházet v pátek v 19:00 na faře, jsme zavedli společenství online. Probíhá to úplně stejně jako obyčejné setkání, jen se nesejdeme fyzicky, ale pouze si sedneme za monitor počítače, telefon nebo tablet. Probíhá také každý pátek od 19:00 do doby neurčitě. Pokaždé to trvá jinak dlouho, záleží na připraveném tématu a počtu zúčastněných lidí.

Eliška založí odkaz

Máme vytvořenou skupinu, kde se vždy domluvíme, co budeme probírat a vybereme někoho, kdo si připraví nějaký výklad na jakémkoliv téma. Výklad může být dlouhý také libovolně a může zahrnovat jakékoliv hry, pracovní listy, apod. Když se domluvíme, tak většinou Eliška založí odkaz, na který se připojíme a rozešle nám ho do Gmailu. Do skupiny nám napiše, že je odkaz založený a my se můžeme postupně připojovat. Také se ale do skupiny množí zprávy typu: „Mně nic nepřišlo“. Většinou nás tam bývá okolo 10 lidí, což není ani málo ani moc. Ten člověk, který si připraví téma, počká, až se všichni uklidní, zapne kameru, aby ho ostatní viděli, zapne si mikrofon, aby ho slyšeli, a společenství začne.

Výklad může začít

Výklady většinou bývají zajímavé. Po výkladu si dotyčný připraví třeba hru nebo otázku, samozřejmě nemusí

nic. Vždy si povídáme a jsme natolik pohlčení časem, že ani nevíme, že už hodina, kterou trvá obyčejné setkání, uběhla. Někteří se rozloučí a odpojí se, ale i tak tam velká část lidí zůstává, což je velmi dobře. Témata byla různá, ale jak už jsem psala, tak byla velmi zajímavá. Zatím se nestalo, že by si někdo něco zapomněl připravit, nebo se nepřipojil. Dotyční si připravují témata na aktuální situaci. Např.,

když byly Velikonoce, tak byl výklad a otázky týkající se Velikonoc, které měl připravené Petr, a poté následovala hra, která se hraje na internetu. Hra se jmenuje Gartic. Pro ty, co tuto hru neznají, tak probíhá tak, že se připojí libovolný počet lidí, poté se odstartuje hra a vždy jeden člověk kreslí a ostatní hádají. Takto hra probíhá, dokud se všichni hráči nevystřídají a nedosáhnou určitého počtu bodů. Tato hra nás začala velmi bavit, a

proto jsme jí hráli i následující společensví.

Pokračujeme

Uvidíme, kdo si připraví téma na příště. Už se moc těším a věřím, že i ostatní. Myslím, že jsou rádi, že se aspoň nějakou formou můžeme vidět a popovídat si a něco se třeba i přiučit. Už se moc těším, až toto všechno skončí a my se budeme moci vrátit do normálního běžného života.

Kateřina Polesná

Hozená rukavice

Hodiny náboženství v době karantény

Všechny učební materiály jsou k dispozici na webové stránce farnosti farnostkolin.cz pod záložkou „Výuka náboženství“ v sekci „**V DOBĚ KARAN-TÉNY**“.

Vysílání mší svatých prostřednictvím Facebooku

V týdnu vysíláme v úterý v **18:00** mši svatou, v neděli v **9:00 hod.**, od 17. května to bude v **8:00 hod.** Také je možné se připojit k modlitbě růžence za ukončení pandemie, a to každý večer v **20:00 hod.**

Facebooková stránka farnosti: **@farnostkolin**

Služba hlídání kostela Nejsv. Trojice

Chceme pokračovat v službě zpřístupňování kostela Nejsv. Trojice pro veřejnost alespoň v omezené míře, tj. v pondělí, středu a čtvrtek mezi 9 a 11 hodinou. Ochetné dobrovolníky prosíme, aby se nahlásili prostřednictvím webové stránky farnosti: farnostkolin.cz.

Facebooková stránka pro děti

Vznikla nová facebooková stránka s názvem „**Potkali se u Bartoloměje**“. Je na ní uveřejňován různý obsah (videa, obrázky, nahrávky...) určený pro děti. Povzbuzujeme děti a rodiny, aby se nechaly inspirovat a také se zapojily a posílaly své příspěvky. v době karantény je tato stránka skvělou příležitostí zůstat spolu a být si nablízku.

Úvaha

Je sedmý dubnový den

Je sedmý dubnový den, úterý po Květné neděli. Jsem v práci. Centrum Prahy je již třetí týden jako po vymření, sem tam nějaké auto přejede přes prázdnou ulici. Auto dodávkové střídají popeláři. Lidé, podivně v obličejích zahalení, mají největší snahu se nepotkat na ulici, neprocházejí blízko sebe, nezdraví se ani neusmějí. Nikdo se nebaví. Před některými obchody, kde není cedule, že je zavřeno, desinfekce, rukavice. Hospody a kostely na zámek.

Jdu v jarním slunci pro oběd k vydejnímu okýnku dříve dobré francouzské restaurace, stromy na Karlově náměstí se pomalu probouzejí ze svého zimního spánku a první květiny zpestřují světle zelenou barvu trávníku, který protíná uprostřed malá, dříve ještě nějakými lidmi vyšapaná, pěšina.

Příchod policie

Na prostranství vidím lavičku, na ní sedí ztrápená lidská bytost, podivně schoulená, boty děravé a zablácené, oblečení špinavé a potrhané, vlasy spleené a rozčuchané, vousy až na zem. Vedle ní několik igelitových tašek s obsahem, který by pro kohokoliv jiného nebyl užitečný. Podivná postava jí z plastové misky plastovou vidličkou, polévka do ní padá hladce, bezzubá ústa lačně hltají poslední zbytky brambor, které se nepodařilo dříve vysrkat.

K této lidské trosce znenadání přichází muž zákona v uniformě, ke které naši občané nyní vzhlížejí s takovou bezmeznou důvěrou a respektem. „Pane, tady nemůžete sedět!“, pronesl. „Proč?“, odpověděla lidská bytost. „Protože je zákaz sedět tu na lavičkách“. Muž s popelavou tvářící se na něho smutně podíval a s neskrytým údivem pronesl: „To je ale moje lavička!“. „Pozor, pozor, pane, jak vaše lavička?“, dí muž zákona. „No, přece moje, sedím tu celý dny a v noci tu i spím, už vlastně třicet let“, odpovídá. „Milej pane, to mne vůbec nezajímá, seberte si ty krámy, co tady máte, a pakujte se domů!“. „Kam domů, já nemám kam jít, já mám jen tuhle lavičku a nikdy mi ji nikdo nebral, proč mi ji berete teď?“, odpověděl bezradně. „Protože je nouze, je stav nákazy, lidi umírají, a je zákaz vycházení a zákaz být venku, takže občane, znovu opakuji a říkám to na-posledy, běžte jinam!“, pronesl poněkud freneticky s notnou dávkou sadistického uspokojení muž zákona. „Dobře, dobře, jenom klid, jen mi řekněte, kam mám jít, i z tramvaje mne už vyhodili, zbyla mi jen tahle moje lavička.“

Běž do lesa

Muž zákona znejistěl, ale po dlouhém přemýšlení pronesl odhodlaně, jist si tím, na co přišel: „Hele, vláda říká, že se může jít do lesa, běžte tam.“ Ztrápený se s úžasem rozhlédl po

centru Prahy, kam až jeho oko dohlédlo, a tlumeným hlasem zašeptal: „Kde ale tady já najdu les?“ Strážník po dlouhém přemýšlení ale o to víc vítězoslavně, jako by snad chtěl do celého světa vykřičet své zeměpisné znalosti, pronesl: „Do Klánovic! Tam je les! A jak hlubokej, milej pane!“

Na to muž pronesl zcela zdrceně: „Prosím tam ne, tam ne, je tam zima a nikdo mi tam nehodí ani kačku. Jak se tam ale dostanu, když mne z tramvaje vyhodili, a na charitě mají zavřeno?“

Zde laskavý čtenář promine, ale už jsem to nevydržel a strážníkovi jsem vysvětlil, že se o pána postarám, ať ho nechá být. Nedůvěřivě se na mne podíval, ale nakonec mu patrně zaimponoval můj nový tyrolský oblek, přesto ale než odešel, stihl mne dalekosáhle poučit, že je nutno dodržovat odstup nejméně dva metry, mít roušku, s nikým se nevybavovat, nekonzumovat nic na veřejnosti.

Co se stalo dál, není důležité.

Kristus dal to nejcennější

Pak jsem si to uvědomil: ten bezdomovec byl Kristus, ten Kristus, který tuto neděli vjel do Jeruzaléma, ten Kristus, který umyje apoštolům nohy, bude vydán Pilátovi, aby byl zbičován a v pátek ukřižován.

Ten Kristus, kterého jsme my všichni nyní zavřeli do karantény lhostejnosti, ten Kristus, na jehož oslavu při mši svaté jsme my katolíci rezignovali v zájmu toho, abychom si uchránili holé životy. Zapřeme-li Kris-

ta, již nám nic nezůstane, kdo slibuje život věčný v tomto světě je lhář.

Pokračuji dále: přestali jsme Krista veřejně a ve společenství vyznávat. Ale proč? Vždyť on se za nás vydal. Zatímco my nejsme schopni se vydat za ním společně s jinými s tím mírným rizikem, že náš život bude ohrožen.

Církev je zástup věřících. Můžeme však ještě kráčet za prvními mučedníky, kteří byli schopni obětovat svůj život, aby mohli společně vyznávat svoji víru, třeba i v římských katakombách? Jak budeme moci, až se to přežene, a věřím, že to bude brzo, si ještě připomínat ukřižování našeho Pána, když jsme ho letos my všichni sami ukřižovali spolu se Židy, farizeji a zákoníky a učinili jsme tak výměnou za návštěvu sportovišť, květinářství, hobby marketů a opraven kol? Ono mírné uvolnění zákazu pohybu a prodeje, které jde jiným než náboženským směrem, je právě našich třicet stříbrných. Přitom stačilo tak málo a mohli jsme vyjednat, že Velikonoce budeme slavit společně.

I Ježíš tak činil: přece neposlal apoštoly domů, že práce, poslání a zábava skončila s tím, že jemu hrozí smrt a i oni jsou taky v ohrožení. Naše víra žije ze statečnosti našich předků, nepromarněme jejich odkaz!

Kristus za naše vykoupení a svobodu od hříchu dal to nejcennější, co měl, co jsme ochotni dát my za to, že budeme mít možnost ve společenství vyznat: Ježíš je Pán!

Tomáš Těmín

Slovo kněze

Jsme jedno - den matek

Dnes je den matek. Většinu věcí jsme se naučili od našich maminek. King Duncan říká, co všechno se naučil od své maminky:

Moje maminka mě naučila se modlit, říkala: „Radši se modli, aby se to tatínek nedověděl.“ Moje maminka mě naučila vážit si práce, která je do-bře udělaná, říkala: „Když se chcete pozabíjet, jděte ven, teď jsem umyla podlahu.“ Moje maminka mě naučila genetiku, říkala: „Jsi stejný jako tvůj tatínek.“ Moje maminka mě naučila logiku, když říkala: „Je to tak, protože jsem řekla.“

Nevím, jestli někdo z Vás má podobnou maminku. Možná, že všichni máme podobné maminky. Znáte maminku, která se modlí za své děti každý den? Mnoho z vás matek možná patří do této kategorie. Dovolte mi vyprávět Vám chvíli o ženě, které se stala jednou z nejdůležitějších žen v dějinách církve, právě pro svou vytrvalost v modlitbě za své děti.

Síla modlitby

Jmenovala se Monika. Mnozí z vás už tuší, o kom bude řeč. Narodila se v r. 331 po Kristu v severní Africe, dnešním Alžírsku. Ve svém mladém věku se Monika stala křesťanskou. Její rodiče, kteří byli pohané, a neměli žádné sympatie vůči křesťanství, ji provdali za římského pohana, který se jmenoval Patricius.

Patricius a jeho matka, která bydlela s nimi, byli hodně horkokrevní. Nežilo se s nimi lehce. Monika se však snažila ze všech sil být dobrou manželkou a snachou. Sv. Augustin vzpomíná, že jeho matka musela mít velký dar mírnosti, když se potkávala s jinými ženami, malý Augustín si všiml, že ty ženy byly hodně potlučené. Patricius nikdy nevztáhl ruku na Moniku, protože se chovala mírně, nevyčítala mu jeho hrubost, horkokrevnost a dokázala trpělivě čekat, kdy může něco říct. Monika a Patricius měli tři potomky, z toho dva z nich v dospělosti vstoupili do duchovního stavu. Ten třetí se jmenoval Augustín. Ten byl pro Moniku největší zkouškou. Augustín byl svéhavý, jako mladý si užíval „příjemnosti“ života. Jeden ze spisovatelů ho charakterizoval jako lenivého a hrubého. Ale Monika se modlila za svého syna. Díky její modlitbě a vytrvalosti (modlila se 30 let), se Augustín nakonec stal křesťanem. Monika se dožila chvíle jeho křtu a krátce potom zemřela. Nevěděla, že Augustín se stane jedním z pilířů křesťanské víry, kterého budou další generace křesťanů znát jako svatého Augustína. Z hříšníka se stal světec – jen díky modlitbě své matky.

Nezapomínejme také na to, že v nebi máme naši nejlepší matku – Pannu Marii, která se zjevila malým dětem ve Fatimě 13. května v r. 1917

a žádala je, aby se modlily za hříšníky, za mír, za odvrácení hrozeb války a pronásledování církve.

Někteří z nás jsme věřící proto, že jsme tak byli vychováni díky našim matkám. Je proto důstojné a spravedlivé, že dnešní den si uctíme naše matky.

Jsmo jedna církev

V dnešním evangeliu se Ježíš modlí za církev. Modlí se jako matka za své děti. Poslechněme si ještě jednou modlitbu Pána Ježíše: „Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím (ještě) ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti.“

Bylo důležité, aby církev, tj. Kristovo tělo, zůstalo sjednocené, když on odejde. V písních zpíváme o tom, že jsme sjednoceni v Duchu Ježíše Krista. A většinou je to pravda. Když si představíme, jak jsme, různí, svoji životní a rodinnou historii, svým společenským postavením, vzděláním, možná i majetkově a různíme se zajiště i v politických názorech. Přece tvoříme jednu církev. Jsme však v dějinách známí naším rozdělením – husiti, protestanti, reformovaní, evangelikálové, pentekostální apod.

Nemohl použít jiný způsob

Ve své knize Přestaňte se hádat o Duchu Svatém autor Pete Gillquist vypráví rozkošný příběh o tom, jak se

potkali dva muži, kteří žili v době Ježíšově. Oba byli uzdraveni Ježíšem ze slepoty. Když se potkali a podělili se o svůj zážitek, zjistili, že každý z nich byl uzdraven jiným způsobem. Ježíš jednoho z nich uzdravil tím, že vyslovil slovo: „Jdi, tvá víra tě uzdravila!“ a stalo se to. Toho druhého uzdravil tak, že udělal z hlíny bláto, plivnul na zem a blátem potřel jeho oči. A oni se začali hádat, který způsob uzdravení byl ten správný. Oba byli frustrovaní a oba byli přesvědčení o jednom: Ježíš přece nemohl použít jinou metodu uzdravení, než tu, kterou použil v jeho případě. S hlubokým přesvědčením jeden z nich prohlásil: „Ježíš v žádném případě nemohl použít jiný způsob než ten, který použil, když uzdravil mně.“

A jsme doma, říká Gillquist. Tady začínají první dvě denominace – jedni jsou blaťáci a ti druzí neblaťáci.

Samozřejmě, žádné podobné rozdělení se nemůže dít v našem společenství, jedině, že by šlo o názor na pana prezidenta.

Kdosi přirovnal církev k Noemově arše. „Kdyby potopa venku nebyla tak strašná, ten smrad uvnitř korábu by se nedal vydržet.“

Konflikt uvnitř církve není snad tak silný jako jinde, ale může se stát. Lidé se mohou rozhádat a rozbít vztahy uvnitř rodin, dokážou se hádat také o nejsvětějších věcech.

Co nás sjednocuje?

Ježíš se modlí za církev, abychom byli jedno, tzn., abychom byli sjedno-

cení. Co drží pohromadě Kristovo tělo?

Sjednocuje nás to, v co věříme. Věříme v Boha, skrze Ježíše Krista, kterého poznáváme v Duchu svatém. Ptali se jednoho muže, jestli měl zážitek setkání s Bohem. Řekl, že ne, ale že chodí pravidelně do kostela a doufá, že jednou ten zážitek bude mít, tak jak ho mají jiní věřící.

Jsme sjednoceni díky lásce, kterou si navzájem prokazujeme.

Sjednocuje nás láska vůči těm, které se snažíme přivést k Boží spáse tím, že se za ně modlíme a pomáháme jim na cestě k víře.

Jistá mladá žena požádala o přijetí do církve. Kněz se jí zeptal, jakou

práci dělá. Ona odpověděla s úsměvem: „Jsem učedníkem Ježíše Krista a ve volném času dělám sekretářku.“

Není to fantastické, kdyby kdokoliv z nás řekl: „Jsem učedníkem Ježíše Krista a ve volném času dělám v bance, jsem maminkou, apod.)

Ježíš se na konci modlí: „Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuj, aby i oni byli posvěceni v pravdě.“

Ján Halama SVD, farář

V době epidemie

Přijímání do ruky

Počáteční zkušenosti

Po několika diskusích s věřícími v Kolíně ohledně otázky svatého přijímání do ruky, jsem začal víc přemýšlet a pátrat v Bibli i po internetu, jak to vlastně je. To, co mně v diskusích vyrušilo, byl evidentní strach některých přijmout Pána Ježíše takovým způsobem. Dnes však jiná možnost není. V době pandemie je riziko přenosu viru prostřednictvím přijímání do úst mnohokrát vyšší, proto je zakázané. Takže někteří radši nepřijímají, jiní si zas povzdechnou, že tohle je cesta do pekla, vizionáři to jasně odmítají a vlastně celá pandemie je božím trestem za naše bezbožné chování. Jak to tedy je?

Co říká Písmo svaté?

Ze začátku bylo mou touhou dokázat, že to je jasné. Prvně mne napadla pasáž z Bible, kde Ježíš říká: „vezměte a jezte“ a neříká: „otevřete ústa a já vás nakrmím. Ale skutečně to možno odbít tak snadno? Zastánci přijímání do úst mluví o tradici na Blízském východě, kde hostitel během svátků vkládal namočené sousto do úst hosta, a to buďto přímo vlastní rukou, nebo na lžičce. Tím by se dalo vysvětlit, jak Ježíš označuje Jidáše za zrádce: „Ten je to, komu já namočenou skývu podám“ Nepodá mu ji do ruky, to by nebylo hygienické, ale zře-

jmě do úst podle již zmíněných zvyklostí. Je teda skutečně vyloučené, že by Ježíš u poslední večeře podával „své tělo“ přímo do úst?

Dále zastánci tradičního podávání Eucharistie připomínají Žalm 145, kde se hovoří obecně o tom, že vše máme koneckonců z Božích rukou, a nikoli ze svých: „Oči všech doufají v tebe, Pane, a ty dáváš jim pokrm v čas příhodný, ty jim otvíráš svou ruku, a sytíš všecko, co žije, podle přání.“ A také u proroka Ezechiela známe ten případ, kdy mu Bůh vkládá knihu přímou do úst: „Když jsem otevřel ústa, dal mi snísti knihu tu a řekl mi: ‚Synu člověkův, břicho tvé ať jí, a střeva tvá ať se naplní touto knihou, kterou já dávám tobě! I snědl jsem ji a zesládlá mi v ústech jako med.“

Najednou jsem si uvědomil, že nechci přesvědčovat o svém názoru se vztyčenou Bibli v ruce jako prostředkem k dosažení svého cíle. Každý si přece může najít pasáž, která mu potvrdí to, čemu chce sám věřit a nikam se neposuneme. Jak tedy najít odpověď? Kdo má skutečnou autoritu vykládat Písmo? Jsem přesvědčen, že je to jediné církve, které to Ježíš od jejího počátku světil. Už déle než 2 tisíce let chrání poklady víry od herezí a špatných výkladů.

Historie a učení Církve

Z prvních staletí nemáme moc důkazů o tom, jakým způsobem přijímání probíhalo a jaký na to měla Církve názor. Jsou určité citáty biskupů z 3., 4., nebo i 6. století, které naznačují přijímání do ruky, ale není jich moc.

Oficiální vyjádření k této záležitosti přichází až v 9. století na synodě v Rouenu, kde se nařizuje, že nikdo nemá pokládat Eucharistii na ruku laikům, ale pouze do jejich úst. Na ozřejmění, toto vyhlášení přichází v době, kdy po staletí trvajícím růstu úcty k Eucharistii věřící téměř ke svatému přijímání nepřístupují. O několik století později to vyústí k dalšímu rozhodnutí, když IV. lateránský koncil uloží povinnost křesťana ke svatému přijímání alespoň 1 krát ročně!

Další zlom v učení Církve přichází pak až v instrukci *Memoriale Domini* od papeže Pavla VI. Píše se rok 1969 a papež v ní umožňuje přijímání na ruku jako druhou legitimní formu vedle přijímání do úst. Pravdou je, že už před vydáním instrukce se tato praxe začala rozmáhat v západní Evropě, zvláště v Nizozemsku, Belgii a Německu. Postup jejího zavádění funguje dodnes tak, že příslušná biskupská konference pošle žádost na Apoštolský stolec o povolení k přijímání do ruky a po její schválení je možno přistoupit k jeho praktikování. První země, které o to požádaly, byly již zmíněné tři spolu s Francií, Švýcarskem a Lucemburskem. Pak následovali i další a v roce 1998 také Česká republika.

Kritici této formy přijímání připomínají, jak nemilé rozhodnutí to bylo jak pro papeže Pavla VI., jako i pro jeho následovníky. Skutečně je možné si ho všimnout ve vzpomínané instrukci, ale i ve vyjádřeních posledních tří papežů: všichni mluví o zvýšeném riziku možných případů zne-

uctění a připomínají povinnost pastýřů církve pečovat o správný přístup věřících k Eucharistii. Stanoviskem dnešní církve je tedy uznání stejné důstojnosti obou forem přijímání, přičemž předpokládá zachování nezbytné úcty a katechizování věřících.

Moje cesta

Po mé počáteční horlivosti dokázat, že přijímání na ruku je to správné a tak by to Ježíš určitě chtěl, jsem dospěl k určitým pochybnostem. Měl bych však mít strach ze zneuctění Eucharistie? Mám ignorovat vizionáře, prostřednictvím kterých Ježíš říká, co si nepřeje?

Určitě je důležité se zajímat o Boží vůli, rozeznávat znamení doby. Naštěstí jsou však věci, které řešit nemusím. Církev dnes platně učí, že obě formy přijímání jsou rovnocenné, přičemž každý si může zvolit, jakým způsobem bude přijímat. V době pandemie je tato možnost omezená, ale

doufejme, že jenom dočasně. Nikoho nesoudím, ani nikoho nechci přesvědčovat. Kdybych však začal pochybovat o působení Ducha Svatého v církvi a zpochybňovat její rozhodnutí, stavěl bych se do role soudce. Kritizování a zpochybňování je luxusem těch, kteří nemají moc a s ní spojenou zodpovědnost. Děkuji Bohu, že ji nemám, protože nevím, jak bych se rozhodl. Děkuji Bohu, že v tomto případě to dělá církve a já se můžu opírat o její rozhodnutí. Nemusím se tak zabývat řeckými „technickými detaily“, a můžu se těšit z příslibů, které z přijímání těla Páně plynou, přijímat čím častěji a nechávat se Jím posilňovat a proměňovat. A po tom vlastně volají naši nejvyšší pastýři: zachovat úctu a uvědomovat si, jakého daru se nám dostává.

Lukáš Hanúsek SVD

Řád kapucínů v Kolíně

Beuronská škola

Kostel Nejsvětější Trojice

Výzdoba kostela Nejsvětější Trojice malbami je ve stylu beuronské školy; následující text je věnován beuronské umělecké škole. Protože v odborné literatuře je tato škola opomíjena, považuji za vhodné uvést vznik této umělecké školy, její charakteristiku a jak se dostala do naší země.

Zakladatel umělecké školy

Tuto školu založil v roce 1868 Peter Desiderius Lenz. Desiderius je jeho řeholní jméno v benediktinském klášteře v Beuronu u Sigmaringenu v jižním Německu. Řeholní sliby složil v naší zemi v Praze v Emauzském klášteře. Vyučoval i řeholní sestry benediktinky v klášteře u sv. Gabriela

v Praze. Zde vytvořil fresku PIETY, která se dochovala do dnešní doby. P. Lenz zemřel v klášteře v Beuronu 1928.

P. Lenz usiloval o obnovení středověkého symbolického pojetí křesťanského církevního umění. Nejvýznamnějším dílem beuronské školy je malířská výzdoba kláštera Montecassino v Itálii a kostela sv. Gabriela v Praze.

Beuronská škola

Beuronská umělecká škola byla ovlivněna antikou, starověkým Egyptem, a hlavně byzantským uměním. Je to škola církevního sakrálního umění – zejména výtvarného, klade důraz na symbol, zdůrazňuje duchovní hodnoty, je vzdálena realistickému zobrazování, řídí se přesnými pravidly tvorby, velkou pozornost věnuje zobrazování lidského těla podle pevně stanovených proporcí (kánonu). Při zhotovování ciborií, kalichů vychází z geometrických konstrukcí. Pevně stanovená pravidla v oblasti umění omezují osobité projevy umělce.

Beuronská škola používá při výzdobě kostelů barevnost – převažuje barva zlata a světle modrá – a ornamenty (vlnovky, spirály, čtverce, hvězdičky, křížky, rostlinné motivy, kruhy různě členěné nebo s postavami andělů). Nápis v latině jsou psány velkými písmeny latinské abecedy.

Beuronská škola vedle umění klade důraz na liturgii, pozornost věnuje jejím hodnotám, síle modlitby symbolicky zobrazené obrazem,

Kostel Panny Marie, Emauzské opatství

riánskému chorálu, zpěvu. Cílem je OSLAVA BOHA. Beuronský styl se uplatnil hlavně ve výzdobě kostelů a církevních staveb jako fresky a mozaiky.

Příhod beuronských benediktinů do Prahy

V druhé polovině 19. století v Německu tvrdě vládne od 1871 až do 1890 jako říšský kancléř kníže Otto von Bismarck – sjednotitel Německa. Jeho reformy postihují především katolickou církev. Uvedu pár příkladů: Všichni biskupové byli uvězněni, nebo vypovězeni ze země; čtvrtina far byla bez kněží, stát mohl vzdorovitě kněze zbavovat úřadu, v zemi byl zákaz působení řeholní! Zrušení řeholních řádů znemožnilo působení benediktinů v Beuronu.

Kardinál Bedřich Schwarzenberg v době, kdy hrozil emauzskému klášteru zánik, zprostředkoval v r. 1880 předání emauzského kláštera německé benediktinské řeholi z Beuronu.

Beuronští benediktini začali upravovat klášter podle zásad beuronské školy. Hloubku liturgických obřadů usilují zvýraznit estetickým důrazem (ornáty, gregoriánský chorál, zpěv, ...). Při klášterech vznikají dílny, ve kterých se zhotovují obrazy, ornáty, kalichy, atd. Beuronští benediktini nacházeli bohatou podporu od početného německého obyvatelstva města Prahy.

Památky beuronské školy v ČR

- Kostel sv. Gabriela v Praze, Smíchov (O Bohatě vyzdobený malbami beuronské školy)

Kostel Panny Marie, Emauzské opatství

- Klášter Na Slovanech, Emazy,
- Kostel Sacré Coeur, Praha,
- Kostel Svaté rodiny v Řepích, Praha,
- Kostel Panny Marie, České Budějovice,
- Kostel Nejsvětější Trojice, Kolín.

*Z odborné literatury připravil
Josef Dušek*

Okénko do DKŠ

Studium na dálku

Mimořádná situace, která tak jako na všechny školy v republice dolehla i na naši dvouletou školu.

Střední škola má od poloviny měsíce března mimořádný provoz a žáci dostávají úkoly distanční formou. Již více než měsíc plní zadané úkoly, které dostávají buď elektronickou formou, nebo poštou. I přes to, že tato forma výuky funguje bez

větších komplikací, tak zdaleka nemůže nahradit běžnou formu vzdělávání, což je patrné hlavně u žáků praktického oboru.

Proto se již všichni učitelé moc těší, až se zase škola naplní žáky střední školy i dětmi v mateřské škole. Škola i školka budou otevírat v nejbližším možném termínu, jak jen to pan „Bureš“ dovolí.

Přihlášky na školní rok 2020/2021

Stále je možné se hlásit ke studiu na střední škole.

Pokud máte zájem o bližší informace o škole, tak neváhejte a kontaktujte nás na tel. čísle: **321 722 079**. Rádi odpovíme na Vaše dotazy a školu Vám ukážeme. Otevírané obory na Dvouleté katolické škole v roce 2020/2021:

- Pečovatelské služby 75-41-J/ 01
- Praktická škola dvouletá 78-62-C/ 02

Za DKSS Jan Prachař

Duchovní služba ve farnosti po 4. neděli velikonoční

Všechny bohoslužby jsou slavené s účastí věřících při **maximálním počtu 15 osob**. Na nedělní bohoslužbu v Kolíně je potřeba předem se přihlásit na stránce www.farnostkolin.cz

V klášterním kostele Nejsv. Trojice je možné v neděli přijímat svaté přijímání v neděli v 8:00 a 18:00 hod.

Svatá zpověď každý den půl hodinu před mší svatou /vyjma neděle rána/.
Ostatní svátosti podle informací na stránce farnosti www.farnostkolin.cz

Adorace Nejsvětější Svátosti – v pondělí, středu a čtvrtek od 10.30 hod.
Májová pobožnost – po každé mši svaté v květnu.

Modlitba růžence je každý večer v 20:00 vysílána živě prostřednictvím stránky facebook.com/farnostkolin/live

Připomínáme, **že věřící jsou dispensováni od účasti na nedělní bohoslužbě až do skončení omezení počtu účastníků bohoslužeb, které by, dle nařízení vlády, mělo nastat 8. června 2020.**

Bohoslužby v Kolíně

Datum	Den	Hodina	Bohoslužba	Kostel
4. 5.	Pondělí	8:00 11:30	Mše sv.	Nejsv. Trojice Nejsv. Trojice
5. 5.	Úterý	8:00 18:00	Mše sv.	Nejsv. Trojice Sv. Bartoloměj
6. 5.	Středa	8:00 11:30	Mše sv.	Nejsv. Trojice Nejsv. Trojice
7. 5.	Čtvrtek	8:00 11:30	Mše sv.	Nejsv. Trojice Nejsv. Trojice
8. 5.	Pátek	8:00 18:00	Mše sv.	Nejsv. Trojice Nejsv. Trojice
9. 5.	Sobota	8:00 18:00	Mše sv.	Nejsv. Trojice Nejsv. Trojice
10. 5.	5. neděle veli- konoční	9:00	Mše sv.	Sv. Bartoloměj

Všechny bohoslužby jsou slavené s účastí věřících při **maximálním počtu 15 osob**. Na nedělní bohoslužbu v Kolíně je potřeba předem se přihlásit na stránce www.farnostkolin.cz

Bohoslužby v dalších obcích

Omezený počet účastníků mše svaté – 15 osob

Sobota 9. května: 14:30 Zibohlavy, **15:30** Lošany, **17:00** Starý Kolín, **18:00** Bořetice (Červené Pečky) u kapličky mše svatá s májovou pobožností. Sobotní mše jsou s nedělní platností.

Neděle 10. května: V Kolíně – 9:00 Sv. Bartoloměj (je potřebné nahlašovat se předem na stránce www.farnostkolin.cz); ostatní obce: **8:00** Velim, **8:00** Velký Osek, **9:30** Pňov-Předhradí, **11:00** Veltruby, **17:00** Nová Ves

Omezený počet účastníků mše svaté – 100 osob

Sobota 16. května: 17:00 Starý Kolín, **18:00** Bohouňovice (Červené Pečky) u kapličky mše svatá s májovou pobožností. Sobotní mše jsou s nedělní platností.

Neděle 17. května: V Kolíně – 8:00 Sv. Bartoloměj, 9:30 Sv. Vít, 18:00 Nejsv. Trojice; ostatní obce: **8:00** Velim, **8:00** Velký Osek, **9:30** Pňov-Předhradí, **10:30** Červené Pečky **11:00** Veltruby, **17:00** Nová Ves

Sobota 24. května: 15:00 Ovčáry, **17:00** Starý Kolín, **18:00** Bořetice (Červené Pečky) u kapličky mše svatá s májovou pobožností. Sobotní mše jsou s nedělní platností.

Neděle 25. května: V Kolíně – 8:00 Sv. Bartoloměj, 9:30 Sv. Vít, 18:00 Nejsv. Trojice; ostatní obce: **8:00** Velim, **8:00** Velký Osek, **9:30** Pňov-Předhradí, **10:30** Červené Pečky **11:00** Veltruby, **17:00** Nová Ves

Prosíme, aby v každém kostele někdo z odpovědných věřících (kostelníci) dbal na dezinfekci klik na dveřích a jiných ploch před a po bohoslužbě, a aby upozornil přicházející na povinnou dezinfekci rukou. Povinné je stále nošení roušek. Sv. přijímání je jen do rukou. V kostele musí lidé dodržovat minimální rozestupy dva metry mezi účastníky bohoslužeb s výjimkou členů v rámci jedné rodiny nebo jinak propojených osob. Je omezen přístup věřících do dalších míst v kostele mimo hlavní bohoslužebný prostor.

Účelová sbírka farnosti na obnovu fasády průčelí kostela a varhan v kostele **ve Velkém Oseku** bude **v neděli 31. května 2020**. Sbíрку můžete podpořit také zasláním daru na účet farnosti: **3252369369/0800 s variabilním symbolem 1519511**. Všem dárcům upřímně Pán Bůh zaplať!

Bartoloměj – farní časopis. Vydává Římskokatolická farnost Kolín, Brandlova 25, Kolín.

Redakční rada: Dominik Spudil, P. Ján Halama, Lukáš Hanúšek, Tomáš Těmín, Katarína Jarošová.

e-mail: farninoviny.kolin@gmail.com

• web: www.farnostkolin.cz

• foto: www.farnostkolin.rajce.idnes.cz

FB: facebook.com/farnostkolin

číslo účtu farnosti: 3252369369/0800

variabilní symbol pro dárce: 1211638 (dle evangelia sv. Lukáše 6,38)

případně v poznámce uvést: *dar pro farnost* (nebo jiný účel)

P. Ján Halama

tel.: 604 294 247; e-mail: farnost-kolin@volny.cz